

[Brorsen.]

Medens jeg er ved Landbrugsproduktionen, vil jeg gerne minde om Bestemmelser, der gennemførtes i Henhold til en Bemyndigelseslov for ikke saa længe siden. Der var Enighed mellem alle Parter om, at Brødkornet skulde sikres alene til Menneskeføde og derfor ikke maatte opfodres, men inden for Venstre gjorde vi opmærksom paa, at saa vidt det overhovedet var muligt, skulde der ydes Erstatningskorn for det Brødkorn, der afleveredes. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne oplæse et Par Linier af Betænkningen til Forslaget om Afgift paa Hvede og Hvedemel. Venstre anfører dèr: „Endvidere maa Mindretallet kræve, at de Landmænd, der maa aflevere Brødkorn, sikres Muligheden for at kunne faa Erstatningskorn uden Tab ved Ombytningen“, og Landbrugsministeren udtalte sig imødekommende over for dette Krav.

Forholdet er imidlertid det — det ligger maaske noget forskelligt i de enkelte Landsdele, men i Vestjylland og Midtjylland er Forholdet det —, at man ikke kan faa Brødkornet ombyttet uden at skulle give Penge i Bytte, og nu maa vi huske paa, at Rugen hører hjemme navnlig i Landets daarligste Egne, hvor de oven i Købet sidste Sommer havde en meget daarlig Høst. Derfor maa vi forstaa, at det er en Uret, der begaaes, hvis der ikke træffes Forholdsregler, hvorved der kan gives Erstatningskorn i Bytte for den Rug, der afleveres. Desuden ligger Forholdene saaledes, at vi netop skulde opfordre til, at der blev dyrket større Areal med Brødkorn, med Rug. Ogsaa af den Grund maa vi have Opmærksomheden henvendt paa dette Spørgsmaal, og jeg vil meget kraftigt henstille til den højtærede Landbrugsminister, at der kommer en Ordning af dette Forhold hurtigst muligt, fordi der er betydelig Uro, navnlig, som sagt, ovre i Landets landbrugsmæssigt set daarligste Egne, i Midtjylland og i Vestjylland.

Maa jeg med Hensyn til Landbrugets Stilling i det hele taget sige, at dette Erhverv har været haardt spændt for i en Aarrække. Nu var det begyndt at lysne, men saa kom Verdenskrigen. Den Hast, hvormed man har ændret Sterlingkursen til Skade for de eksporterende Erhverv og ikke mindst til Skade for Landbruget, forekommer os inden for Venstre ganske uretfærdig. I lang Tid er Sterling afregnet til 22,40, en Kurs, der sikkert var for lav, hvis man var gaaet over til mere fri Valutahandel. Da Sterling nu falder i Forhold til Guld-

valutaerne, er man ikke længe om fra Regeringens Side at ændre Kursen 22,40 i nedadgaende Retning.

Landbruget har rejst Protest mod denne Sterlingpolitik. Sagen er for en Tid ganske naturligt stillet i Bero paa Grund af de Forhandlinger, der føres baade til den ene og anden Side, men jeg vil alvorligt henstille til den høje Regering, at hele denne Sag om ikke alt for længe tages op til fornyet Overvejelse, og jeg vil oprigtigt haabe, at der træffes en Afgørelse, som Landbruget ikke med Rette kan føle sig brøstholden over.

Der er ogsaa uden for Landbrugernes Kreds Folk, der kan se, at Landbruget er ude for store Vanskeligheder. Ikke mindst kan man her nævne de Udtalelser, der kommer fra to af vore Professorer i Nationaløkonomi ved Aarhus Universitet, Professor Jørgen Pedersen og Professor Thorkil Kristensen. Jeg anmoder om Tilladelse til at oplæse et Par Linier af en Artikel, som den sidstnævnte har skrevet, og som stod i „Jyllandsposten“ for en Tid siden. Han siger dèr:

„Det er af flere Grunde en uheldig Løsning at betale Tilskud til Landbruget. Man kan, om fornødent, nedsætte dette Erhvervs Skatter, men ellers sikrer man bedst dets Økonomi ved Priser, der svarer til Omkostningerne. Her ligger da Problemet. Vil England holde Sterlingpriserne paa vore Produkter nede, maa vi af Hensyn til Landbruget holde en nogenlunde høj Sterlingkurs.“

Ret tilsvarende Udtalelser er kommet frem fra Professor Jørgen Pedersen.

Jeg haaber, som sagt, at Sagen paa ny kommer til Overvejelse inden for Regeringen, og at man faar et Resultat, som Landbruget kan være tjent med. En virkelig Imødekommenhed over for Landbruget paa dette Punkt vejer anderledes til, end hvis man vilde forsøge paa at sætte en Lap paa en eller flere af de Landbrugsordninger, vi har, eller maaske hitte paa noget nyt, noget i Retning af det, vi allerede nu en Tid har kendt her i Landet.

Hvad Tilførslerne af Varer til Landet angaar, navnlig af saadanne, som et Nutids-samfund vanskeligt kan undvære, synes jeg ikke man kan sige, at Regeringen har vist noget større Fremsyn. Dette Fremsyn skulde netop vise sig i, at saadanne Varer, som vi i ganske særlig Grad har Brug for, var fremskaffet i Tide. Nu kan vi se, hvilken formelig Ravage i mange Forhold Mangelen paa Benzin medfører. De Arbejdere, der er blevet arbejdsløse inden for Bilbranchen,